

Afscheid Gedeputeerde Maarten van Gaans-Gijbels, 18 april 2023

Beste Maarten,

'Een **indringend gesprek**' was het geweest,
twee jaar geleden met Johan Remkes,
zo schreef je in je 'ontslagbrief'.

Naast indrukwekkend moet het ook **heel bijzonder** zijn geweest én **overtuigend**.

Heel bijzonder omdat het absoluut uniek was dat een Commissaris van de Koning- laat staan een gouverneur – zelf een College van Gedeputeerden moest samenstellen; zelf op zoek moest naar kandidaten;
náást dat hij in zijn eentje een provincie moest besturen.

En **overtuigend**, omdat hij jou – en 5 anderen – wist te strikken. Jou als jongste, maar ook nog eens als degene die van het verst moest komen.

Ja, je bent geboren en getogen in Guttecoven;
maar je had nu je gezin, je baan, je leven in Den Haag. Maar je liet het allemaal uit handen vallen, omdat Limburg je nodig had. Een Limburg dat nood had aan rust, stabiliteit en besluiten.

En ja, ik geloof best dat Johan Remkes indringend en overtuigend kan zijn, maar je nam zélf dat besluit. Misschien ook wel vanuit de wetenschap dat 'adeldom verplichtingen scheidt'. Ooit was je immers in datzelfde Guttecoven hoogheid Prins Maarten. En gaf het je ook niet de kans om Fortuna Sittard nog meer op de voet te gaan volgen? ...

Maar alle gekheid op een stokje. Jong en van ver komend, kreeg je met Energie en Klimaat, met Infrastructuur en met Mobiliteit niet meteen de lichtste portefeuille in handen.

Zeker niet toen de actualiteit daar nog een schepje bovenop gooide. De watersnood – die zich vrijwel tegelijkertijd met jou in Limburg aandiende; de oorlog in Oekraïne; de stikstofcrisis...

Stuk voor stuk maakten ze heel wat onderdelen van jouw portefeuille heel wat **urgenter** én **lastiger**...

Urgenter in de zin, dat we ons bijvoorbeeld nu nóg beter beseffen dat we van de fossiele brandstoffen af moeten. Dat we ook in Limburg op zoek moeten naar een nieuwe energiemix met zon en water, en ja mogelijk ook - zoals je als gedeputeerde ontdekte - met kernenergie.

Je mag het als een wapenfeit beschouwen dat vorige week de Alliantie Kernenergie Limburg van start ging, die niet alleen draagvlak voor deze energievorm moet gaan verkennen; maar ook sterk wil staan voor een veilige vorm; en voor de inzet van bewezen technologie...

Maar,

beste Maarten,

je mag er zeker trots op zijn dat de energietransitie in Limburg nu op kruissnelheid zit; en de komende jaren alleen nog maar sneller kan gaan.

Óók voor de industrie, waarbij vooral de Delta-Rijn-Corridor je speciale aandacht kreeg. Die corridor waardoor niet alleen waterstof zijn weg kan vinden; maar ook de nodige grondstoffen.

Aan de andere kant maakte die actualiteit het je dus ook een stuk **lastiger**. Zoals weer die stok in de wielen van de Maaslijn; met een Prorail die zich nu gedwongen zag de aanbesteding voor de verdubbeling en elektrificatie van het spoor tussen Roermond en Nijmegen stil te leggen. Maar eind 2027 moet de klus dan toch geklaard zijn. Tenminste als verkeerde stenen niet wéér een nieuwe barrière opwerpen.

Maar zo hard als je trok aan de ene spoorlijn, zo dwars lag je voor de aanleg van die andere lijn, de nieuwe IJzeren Rijn, de 3RX. Limburg wil immers niet alleen lasten maar ook lusten van een spoor die over ons grondgebied van Antwerpen naar het Ruhrgebied moet leiden. Geen schop die zonder ons de grond in gaat, zo liet je Den Haag weten...

Die lijnen, dat blijven pittige kwesties, maar gelukkig werd in jouw tijd de drielandentrein Aken, Heerlen, Maastricht, Luik nu toch écht een feit. In december moet die gaan rijden. En wat je op de valreep ook nog kon meepikken, is die veilige fietsverbinding tussen

Parkstad en Heuvelland. Dat moet je goed hebben gedaan; zeker als grote promotor van de fiets...

Beste Maarten,

En zo kan ik nog meer wapenfeiten opnoemen; maar dat ga ik niet doen; we weten hier allemaal wat je waard bent; wat je voor Limburg hebt betekend; en waar je voor staat...

Nou ja, laat ik dan nog één wapenfeitje noemen; waarvoor je ook letterlijk het wapen – een zwaard – in handen nam; en wel om vorige week Caroline van der Plas van verkiezingswinnaar BBB te slaan; ... en wel tot ridder in de broederschap van de asperge. Moet best een bijzondere ervaring zijn geweest voor een echte stikstofridder als jij...

Maar je maakte tijdens je deputéschap natuurlijk wel meer bijzondere dingen mee. Je kreeg een nieuwe burgerlijke status; je kreeg een nieuwe naam; en je kreeg een nieuw – tweede - kleintje...

Bijzonderheden die er ook alles mee te maken hebben dat je nu vertrekt. Want jouw 'ja' zeggen tegen het komen redden van Limburg, trok ook een grote wissel op jouw privéleven. En zeker ook op dat van Eva, die met de twee kleintjes – Delphine en Olivier – achterbleef in Den Haag.

In dat licht is het goed te snappen dat je nu kiest voor stoppen, omdat je samen met hen die jou het meest dierbaar zijn, 'nieuwe gedenkwaardigheden' wil beleven. Daarvoor ga jullie nu eerst samen op reis, de wijde wereld in, te beginnen op Bali. Je weet nog niet wat jou daarna op het pad komt.

En soms is dat ook goed. Niet weten wat op je pad komt. En kan je juist op reis - op afstand van je drukke leven in Nederland – ontdekken wat écht goed voor je is op dit moment van je leven; wat écht belangrijk is; waar je hart écht ligt.

En dat kan weer in politiek of bestuur liggen. In Den Haag, Limburg of waar dan ook. Misschien wel weer Brussel. Want wie goed oplette, zag je in het voorbijlopen altijd dat knikje geven aan het Verdrag van Maastricht...

Maar net zo goed, zou je kunnen kiezen waarvoor je ooit afstudeerde aan het conservatorium. Terug naar de muziek die – zoals je zelf zegt – verrijkt, verbeeldt en verbindt. Iets waar we misschien meer dan ooit nood aan hebben...

Hoe dan ook, het een hoeft het ander in ieder geval nooit uit te sluiten. Zelf heb ik toen de kinderen nog klein waren, jaren voor de klas gestaan. En je ziet, waar het je dan toch nog kan brengen: is het niet bijna premier van Nederland, dan in ieder geval wél gouverneur van Limburg.

Maar wát je ook kiest; en waarnaar je pad ook leidt; ik weet zeker dat je met al jouw kwaliteiten prima op je pootjes terecht komt. Voor nu moeten wij – moet Limburg – in ieder geval verder zonder jouw energie, zonder jouw gedrevenheid en ook zonder jouw humor. Wij gaan dat zeker missen.

Beste Maarten,

Je sloot je 'ontslagbrief' af met 'het was een eer'.

Een eer, die zéker wederzijds was. Het was ook een eer voor Limburg dat jij bijna twee jaar geleden besloot haar broodnodige rust en stabiliteit te komen brengen en dat – samen met je 5 collega's - ook daadwerkelijk bracht.

Ik wil je daarvoor – namens Limburg – heel hartelijk bedanken.

Én je een hele goede reis wensen,
samen met Eva, Delphine en Olivier.

Het ga jullie goed met al het geluk van de wereld!